

[Bertel Haarder]

ge sammen i det enkelte partis politik – og i det hele taget herinde.

Dette fører mig til min sidste bemærkning, som er til finansministeren. Det betyder jo, at der i virkeligheden trods al begrædeligheden er noget i retning af et flertal i folketinget, som synes, at det ikke er helt åndssvagt – undskyld! – at det ikke er helt forkert med et sådant forslag, som her er lagt frem. Kunne det ikke få finansministeren til at være lidt mere velvillig?

Han begyndte med i det nævnte notat af 22. oktober til finansudvalget at skrive tingene så kryptisk, at alle i udvalget fik den opfattelse, at han påstod, at forslaget var grundlovsstridigt. Ja men hvis det ikke var meningen, hvorfor er det så skrevet så kryptisk, at ingen sjæl kan forstå, hvad der menes med det? Det er virkelig en guddommelig sætning, der dér er konstrueret, hvis ikke den betyder, at man mener, at det strider mod grundloven.

Vi sendte forslaget til justitsministeren og fik at vide, at det ikke strider imod grundloven. Hvad er så begrundelsen for, at vi ikke kan få lov at træffe beslutninger om de langsigtede linjer, sådan som kommuner og amter jo gør, og sådan som man f. eks. i Norge i realiteten gør, idet man lader både finansudvalget i Norge og ressortudvalgene i Norge udtale sig om de langsigtede budgetter inden for hver deres ressort og i finansudvalget, inden for hele det offentlige område. Man gør det jo. Hvad ligner det så at afvise det her?

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg skal ikke lade mig friste til at tage hul på en finanspolitisk debat, selv om nogle af de bemærkninger, der er gjort, kunne friste, men vi får jo, som det tidligere er sagt, lejligheden i næste uge – oven i købet over et par dage.

Men der er nogle få ting, jeg gerne vil sige, og det er for at motivere det synspunkt, som har ligget bag mine bemærkninger i første omgang. Jeg forstår på hr. Bertel Haarders seneste bemærkninger, at der stadig væk er lidt usikkerhed om, hvad jeg mente med dem.

Det fremgår med al ønskelig tydelighed af mit notat til finansudvalget af 22. oktober 1980, at det er politiske bevæggrunde, hen-

sigtsmæssighedsårsager, der ligger bag ved, at jeg ikke anser det for at være nyttigt at vedtage folketingsbeslutninger om et tal – altså ideen med at tænke på et tal og så træffe en beslutning om det anser jeg ikke for at tjene noget fornuftigt formål. Det ville i høj grad tjene et fornuftigt formål, hvis et flertal i folketinget kunne være enige om, hvordan udgiftspolitikken skulle være for en flerårig periode, og ville være parat til at stå bagved og påtage sig også medansvaret for at føre det ud i livet. Men det er ikke det, der ligger i venstres forslag her. Det, der ligger her, er, at folketinget skal vedtage et tal, og så skal det flertal, der står bag, i øvrigt være uden ansvar for gennemførelsen. Det skal så være overladt til regeringen at spille ud og tilladt for de øvrige partier at sige nej, hver gang regeringen stiller et forslag til udmøntning.

Jeg synes, vi har oplevet nogle tendenser i den retning, og det er det, der gør, at jeg ikke har sympati for, at man her giver sig til at beslutte nogle tal, uden at der er en rimelig sikkerhed for, at der også er et politisk flertal, der føler et ansvar, et medansvar, for, at tingene bliver ført ud i livet.

Vi oplever for mange eksempler på, at man skyder ud store tal, taler for store besparelser uden at konkretisere, hvordan de skal føres ud i livet, og vi har oplevet, hvordan det er, vi har oplevet på vores krop i regeringen og socialdemokratiet og de partier, der står bag de meget betydelige udgiftsreduktioner, vi gennemfører i den offentlige sektor for 1981, at det gør ondt. Vi er parat til at påtage os også det besvær, det fører med, fordi det er nødvendigt, og vi havde gerne set, at det var et væsentligt bredere flertal i folketinget, der stod bag.

Derfor må jeg sige til fru Ingerlise Koefoed, der sagde, at socialdemokraterne og regeringen bejler hyppigt til venstre: ja, det gør vi, vi appellerer faktisk til alle partier, der føler et ansvar i folketinget her, om at være med til at gennemføre den nødvendige økonomiske politik. Det var på den baggrund, vi gik ind i forhandlinger med en række partier i foråret, også med ønsket om, at vi kunne nå frem til en flerårig økonomisk politik. Det lykkedes ikke for os. Jeg vil godt tilføje, at vi opgiver ikke håbet, for vores økonomiske situation er rent faktisk af en sådan karakter, at vi har brug for, at der var flere, der ville være med ikke bare til at træf-